

Ἄλλ' ἄρκουν ταῦτα μόνον, θὰ ελεῖγέ τις διὰ τὴν ἀπαιτητικὴν, τὴν ἀχόρτα-
στον Δόξαν;

Ἐάν ᾖναι ἀλλήθεια ἀναμφίλεκτος ἔτι «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ
τὸ πολύ», ἐάν τὸν **Ζιλιμπέρ** ἐδόξασε τὸ κύκνειον ἔσμα του γραμμένον στοῦ
Νοσοκομείου τὸν τοίχον, τὸν **Μιλμποῦ** «ἡ πτώσις τῶν φύλλων», τὸν **Λαπράδ**
τὸ θούριον πρὸς τοὺς ἐθελοντάς τῆς Ἑλλάδος, τὸν **Ρουζι-δε-Λιζλ** ἢ Τυρτακὴ
Μασσαλιωτὴς του, διατὶ καὶ μία δάφνη παρθενικὴ νὰ μὴ σκιάζῃ τὸν τάφον ἐκεί-
νης, τὴν ὁποίαν εἰς τὴν πεζὴν αὐτὴν καὶ ἀγνώμονα ἐποχὴν καταστάλαμεν πρὸ
τριμηρίας στὸ χῶμα τρεῖς σχεδὸν μόναι φαντασματώδεις μορφαί — ἡ ἀλλόφρων
μητέρα τῆς, ὁ ἀδελφός μου Μαρτζώκης καὶ ἐγὼ ὁ καταρῶμενος τὴν τύχην τῶν
εὐγενῶν ὑπάρξεων, ὡς ἡ **Λάμαρη**, ἐπιτάριος ψάλτης τῆς:

(**Αὐγουστος 1912**)

ΦΩΚΙΩΝ ΠΑΝΑΣ

ἈΝΕΚΔΟΤΟΙ ΠΟΙΗΣΕΙΣ † ΕΛΕΝΗΣ ΛΑΜΑΡΗ

ΚΡΙΝΟΦΥΛΛΟ

Ἔνα κρινόφυλλο νεκρὸ τ' ἀγέρι ἀργὰ τὸ σέριει
Ποῖος ξέρει τί μεσ' τῇ ζωῇ ἀκόμη τὸ κρατεῖ!

Ἄταφο παραδέρει
Μὰ καὶ ἀναζητεῖ.

✱

Τὴν εὐωδιά του στὴν πνοὴ τοῦ ζέφυρου γυρεύει,
Στὸ σιωπηλὸ τὸ βράδυνασμα στὴ μυρωμένη αὐγῇ,
Τὸν κρίνο του ἀγναντεύει
Κατὰ χλωμο στὴ γῆ.

✱

Κ' ἐνῶ μονάχῃ συντροφιά τοῦ μένει ἡ μαύρη θλίψη
Τοῦ νεκροῦ κρίνου ἢ μυρωδιὰ σὰ νᾶναι προσευχὴ
Πηγαίνει ἀργὰ στὰ ὕψη
Μιάς κόρης τῇ ψυχῇ.

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ἀρχίζεις μαύρῃ τρικυμία καὶ τ' ἄγριο βογηγῶ σου
Ἀντίγεται βαρύθυμο, τῇ φύσι ὅλη τρομάζει,
Κι' ὁ κεραυνὸς ποῦ κρύβεται μέσ' στὸν ἀνασασμὸ σου
Σπαραχτικὰ ξεσπάζει.

✱

Κάθε βοή σου κλεῖ γιὰ μὲ γλυκύτατη ἁρμονία
Στὸν ἦχο τῆς ἀθέλῃτα μαζὺ πετᾶ ἡ καρδιά μου
Κ' ἡ ὄψι σου στὰ στήθη μου γεννᾷ τὴν ἡσυχία
Κυλοῦν τὰ δάκρμά μου.

✱

Ἐξῆσα πάντοτε μ' ἐσέ, κόρη σκοτεινιασμένη
Σ' αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατῶ τὰ δάκρμά μου ἐνώνω
Μὲ τὴν μαυρίδα ποῦ θωρῶ τριγύρω μου ἀπλωμένη
Καὶ τὸν κρυφὸ μου πόνο.

† **ΕΛΕΝΗ ΛΑΜΑΡΗ**

